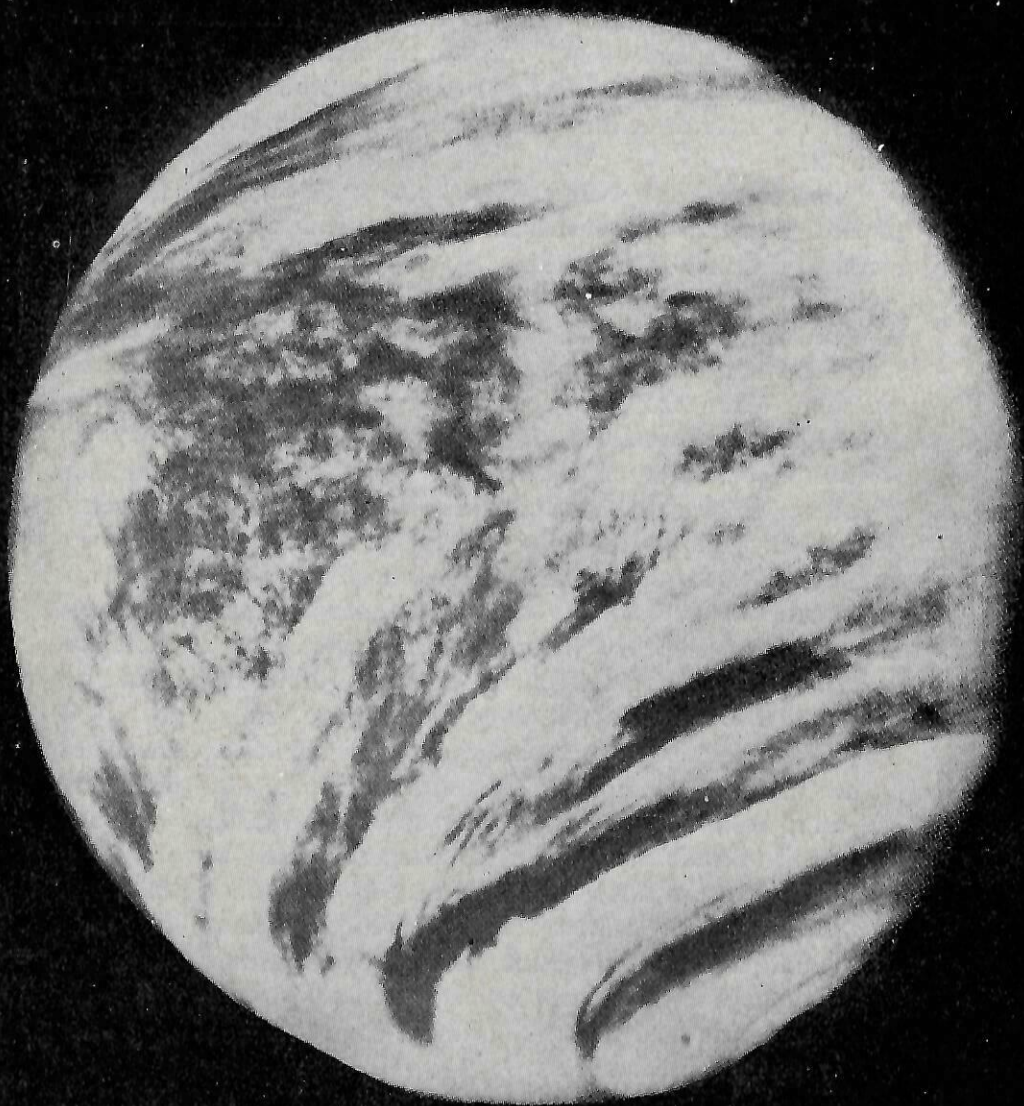

Lífgeislur

TÍMARIT UM LÍFSAMBÖND VID AÐRAR STJÖRNUR

40. TBL. 8. ÁRG. DES. 1982

Lífsorkan er nokkurskonar magnan eða hleðsla, sem alltaf þarf að endurnýja.

Helgi Pjeturss.

Reikistjarnan Venus

(Sjá forsíðumynd)

I.

Venus er ein þeirra reikistjarna, sem auðveldast er að finna á himni: Margir þekkja Venus sem *Kvöldstjörnuna* eða *Morgunstjörnuna*. Og fjölmargir eru þeir, sem glaðst hafa í hug og hjarta við að horfa á ljómandi birtu þessa nágranna okkar í geimnum. Engin himinstjarna kemst í námunda við hana að birtumagni héðan að sjá, nema Sól og Máni. Venus er nær jörðinni en nokkur önnur reikistjarna — aðeins 42 milljónir km frá okkur, þegar hún er nálægust. Við sólris er hún stundum í austri og kemur þá upp á undan sól, en við sólsetur er hún stundum í vestri og gengur þá undir á eftir sól.

Venus er einskonar tvíburasystir Jarðar að því leyti, að þær eru svipaðar að stærð og efnismagni. Þvermál hennar er 12300 km. Fjarlægð frá sól 107 millj. km.

Svo undarlega hagar til, að dagurinn á Venusi er lengri heldur en Venusarárið. Þetta stafar af því að Venus fer eina hringferð um sólu á skemmri tíma en hún er að snúast um sjálfa sig. Ein umferð um sólina tekur 225 daga, en einn möndulsnúningur tekur Venus 243 daga. Frá sólunni séð, virðist því Venus snúast öfugt, miðað við snúning annarra reikistjarna.

Ekki er hægt að sjá yfirborð Venusar, því það er þakið geisþykkum skýjahjúpi, sem lokar inni hitageislanina frá sólinni, svo að hitinn við yfirborð hennar verður allt að 500° C, eftir nýjustu könnunum að dæma. Gufuhvolfið inniheldur svo mikið af koltvíldi að þrýstingur þess á yfirborð Venusar er næstum 100 sinnum meiri en þrýstingur gufuhvolfsins er hér á jörðu. Hér er um að ræða þyngd, sem er álíka og 1000 metra djúpt vatn.

Áður en geimflaugar og radarskeyti voru fundin upp, vissu menn fremur lítið um aðstæður á Venusi. Með radarskeytum (bergmálskeytum) hefur nokkuð verið unnt að kanna hið fasta yfirborð hnattarins. Komið hefur í ljós, að þar er að finna stóra gíga og fjallgarða, sem eru allt að 3000 m háir. Rússum tókst árið 1975 að láta geimflug, Venus 9, lenda á yfirborði Venusar og senda myndir til jarðar af umhverfinu. Kom í ljós að yfirborðið var þar þakið smáu grjóti, steinum sem voru þetta 30—60 cm háir, og voru þeir ýmist með hvössum brúnum eða ávölum, eins og væri um tvær gerðir grjóts að ræða.

Erindi og greinar

SAGA ALHEIMSINS — FRÁ SJÓNARMÍÐI EINSTAKLINGS

Bókin Nýall er meira en bók, því að hann er kenning, bæði vísindakenning um það sem er og verið hefur, og boðskapur um það sem á að verða. Og hann er meira en kenning, því hann er hreyfing, og hreyfingin er ekki bundin við einn hnött, heldur við milljónir hnatta, hér í vetrarbraut og í öðrum vetrarbrautum. Veldi fullkomnunarinnar hefur ásett sér að ná þessum milljónum hnatta upp úr feni fáfræði og vesaldar, fá þá til að tengjast rétt við aðra hluta alheimsins.

Hin óviðjafnanlega snilli höfundar Nýals var ekki hvað sízt fólgin í því að hann uppgötvaði, „í einum þeim stað sem erfiðastur er til framsóknar“ þessi aðalatriði alheimslíffræðinnar. Í Ennýal eru nokkrir kaflar, sem víkja að þessari hlið á heimsfræði hans: *Alheimur og Ísland*, og *Um tilgang heimsins og lífsins*. Engin ein grein hefur snert mig eins djúpt og *Um tilgang heimsins og lífsins*. Þar er talað um hina guðlegu fórn á þann hátt að bæði nær til hugar og tilfinninga og þannig að full útskýring fylgir. Sú er skoðun höfundar Nýals að alheimur sá sem stjörnufræðin þekkir — og nær nú yfir svæði sem nemur tugmilljónum ljósára að þvermáli — sé ekki hinn fyrsti heimur sem skapaður er, heldur hafi áður verið annar heimur, sem mistókst að skapa fram til fullkomnunar, og hafi því orðið að eyða honum: Enda segir Einar Benediktsson:

Höfundur sólar bjó heiminum leiði

Hofborgir guðs voru sokknar í eyði . . .

Í fræðum Eddu kemur fram grunur um þessi sannindi. Ymir var hin misheppnaða samstilling þess alheims. Ymir var alheild lífs (hyperzóon) sem mistókst algerlega, og þegar svo var komið var ekki um annað að ræða en algert hrún. Líkami Ymis, samsettur af milljónum vetrarbrauta, fórst, og þar með sjálfur hann. Hann varð aldrei að veruleika.

Ymir skal virtur frá eigin miði, . .

segir skáldið. En úr fjarlægari hlutum alheimsins komu ungir og djarfir guðir að reisa við heim sólna, jarða og lífs að nýju, og þeir hafa valdið framvindu þeirri sem nú hefur staðið um 15—20.000 milljónir ára, ef marka má tölur stjörnufræðinganna en það virðist líklegt. Og þess vegna segir EDDA, að Burs synir hafi „yppt bjöðum“, það er lyft löndum úr hafi. Slík var sýn hins göfugasta skálds norrænnar heiðni, höfundar Völuspár, og sú er mín hyggja að hann hafi rétt séð og rétt frá sagt.

Jörð: hnötturinn sem við byggjum.

Sólhverfi: sólin okkar ásamt fylgihnöttum.

Stjarnfræðilegt nágrenni: geimsvæðið næsta með þeim sólum sem augað sér (en þær eru þó mjög mislangt í burtu, enda mjög misbjartar). Nefna má: Sjöstirnið (í 400 ljósára fjarlægð), Karlsvagninn (75—100 ljósár flestar), og Óríons-stjörnurnar (allar í hundraða ljósára fjarlægð). Á þessu sama svæði, umhverfis okkur, er vitanlega fjöldi daufari sólna, sem aðeins sjást í sjónaukum.

Vetrarbraut: margfalt stærra geimsvæði en það sem nú var talið, safn þeirra sólna sem snúast í sveip um sameiginlega miðju, á óra-löngum tíma. Sólin og nágrannastjörnur hennar eru utarlega í sveipnum.

Aðrar vetrarbrautir: milljónir eru þekktar.

„*Alheimur*“ sú vetrarbrauta-heild sem stjörnufræðin þekkir. Þeir tala stundum eins og þessi heild hafi átt sér upphaf fyrir einum 15—20.000 milljón árum, og er það í samræmi við skilning Helga Pjeturss, nema hvað hann ætlar þessa heild mun stærri.

„Saga heimsins er endanlegur þáttur í tilveru sem er óendanleg“ (Nýall s. 39, I. útg. s. 33).

Víðheimur: hin meiri víðátta, þar sem einungis lífgeislinn ber boð á milli. Sjá einnig: Guðirnir á Síríusi, eftir K. O. Schmidt.

P. G.

HLUTVERK ÍSLENDINGA FYRR OG NÚ

Goðmögnun landnámsaldar og goðmögnun tuttugustu aldar.

I.

Pingvöllur er einn fegursti staður á Íslandi og áreiðanlega sá sögufrægasti, því hér var málum þjóðarinnar ráðið nær óslitið í nær þúsund ár.

Ótal sögulegar minningar koma í hugann, er við stöndum á þessum stað:

*„Þar stóð hann Þorgeir á þingi,
er við trúnni var tekið af lýði.
Þar komu Gissur og Geir,
Gunnar og Héðinn og Njáll.“*

Við minnumst þess, er tundum þeirra Gunnars og Hallgerðar bar hér saman.

Við minnumst einvígis þeirra Gunnlaugs ormsungu og Hrafns Önundarsonar í Öxarárhólma.

Við minnumst þess, er Árni Oddsson kom þeysandi ofan af heiðum (árið 1618), á síðustu stundu, til að bjarga málstað föður síns og snúa vörn í sókn.

Við minnumst margra dapurlegra atburða, eftir að landið missti sjálfstæði og erlend áþján og erlendur siður tók að þjá landsfólkið. Ýms örnefni hér segja dapurlega sögu: Gálgaklettur, Drekkingsarhylur og Brennugjá eru þar efst á blaði.

En að lokum fór að rofa til aftur. Þjóðhátíðin 1874 er vottur þeirrar aftureldingar. Og síðan hefur birt óslitið yfir landi okkar. Við eignuðumst stórskáld og vísindamenn, er veittu okkur ómetanlegar gjafir og æðsta þeirra gjafa vil ég telja sambandsskilning þann, er dr. Helgi Pjeturss veitti þjóð okkar á fyrri hluta tuttugustu aldar, en sem hún hefur enn ekki þegið eða hagnýtt sér nema að litlu leyti. Við skulum vona að henni megi veitast sú gæfa að leiða lífssambandsuppgötvanir hans fram til sigurs.

II.

Á milljónum stjarna í alheimi munu vera mjög háþroskaðar lífverur, sem taka svo langt fram þroska okkar manna að viti, fegurð, góðvild og mætti, að með sanni má kalla þær guði. Þessar guðlegu verur hafa stundum komist í samband við menn, sem voru sérstak-

lega áhrifanæmir. Þessir menn gerðust boðberar þeirra. Þeir urðu stofnendur hinna ýmsu trúarbragða. Og viðhald hverra trúarbragða var í því fólgið, að fjöldi manns innan viðkomandi kynflokks eða þjóðar varð aðnjótandi sambandsins við þessar guðlegu verur. Einstaklingar og jafnvel heilar þjóðir gá:tu notið mögnunar frá þessum guðlegu verum. En sambandið við guðina var aldrei rétt skilið. Undirstöðuskilningur á þessu afar áriðandi lífsambandi var aldrei fyrir hendi. Afleiðingar þessara guðasambanda urðu því oftast aðrar en guðirnir ætluðust til. Hinn aukni lífsþróttur er einstaklingar og þjóðir öðluðust fyrir þetta samband, var notaður til auðgunar, manndrápa, landvinninga og útpenslu á kostnað annarra. Saga þjóðanna sýnir glöggð þessa framvindu mála, í sambandi við aukna mögnun frá guðlegum verum. Tökum til dæmis Ísraelsmenn, er þeir lögðu undir sig Gyðingaland löngu fyrir Krists burð og útpenslu og landvinninga norðurlandabúa á víkingaöld

Framvinda mála séríst alltaf á nokkuð annan veg en þann sem guðirnir hafa stefnt til með sambandi sínu við hinar dugmiklu, framsæknu þjóðir, eins og norðurlandabúa, er voru magnaðir af sambandi sínu við guðina.

III.

Samband guðanna við norðurlandabúa mun hafa haft alveg sérstakan tilgang frá þeirra hálfu, þann, að magna þá svo fram til vits, að þeir gætu stutt hina guðlegu viðleitni til að bæta ástand mannkynsins.

Leið þessa kynþáttar mun hafa legið sunnan og austan úr löndum.

Þeir settust að á norðurlöndum og gerðust þar forystuþjóð. Hið norræna mál þróaðist og hafði fullmótast fyrir upphaf víkingaaldar. Þeir gerðust skáld og vitssnillingar öðrum þjóðum fremur. Kraftur þeirra varð svo mikill að þeir hófu útsókn í allar áttir. Víkingaferðir hófust og landvinningar, sem stóðu í rúmlega 250 ár (frá því fyrir og um 800 og fram yfir 1050).

Svíar herjuðu einkum í austurveg á strendur Eystrasalts og stofnuðu víðlent ríki, Garðaríki, á landssvæði sem síðar heyrði undir Rússland. Gerðust þeir sú forystustétt, sem mun hafa myndað kjarna hins rússneska aðals sem lengi síðan hafði yfirtök í landinu.

Danir herjuðu einkum á England og lögðu undir sig alla austurströnd landsins, þar sem kölluð voru Danalög og síðar nærri allt landið (Sveinn tjúguskeggur 1013).

Norðmenn herjuðu mjög í vesturveg og lögðu undir sig Orkn-

eyjar, Suðureyjar (Hebrideseyjar) og allan vestur- og suðurhluta Írlands, auk þess sem þeir lögðu undir sig nokkra skika á vesturströnd Englands og Normandí á Frakklandi (Göngu-Hrólfur).

Auk nefndra landvinninga gerðu víkingar strandhögg mikil um allar strendur Norður-Evrópu. Þeir lögðu meira að segja leið sína inn um Njörfasund og sigldu um Miðjarðarhaf, þar sem þeir áttu viðkomu í Serklandi (Marokkó), Spáni, Frakklandi og Ítalíu (um 860).

Í zusterveg fóru þeir (einkum Svíar) einnig miklar vegalengdir og þá aðallega eftir skipgengum fljótum (Dnjepr) í Garðaríki suður í Svartahaf og eftir því til Miklagarðs (Konstantinopel), þar sem ýmsir þeirra (Væringjar) gerðust málaliðar keisarans og þóttu hinir vöskustu menn til allra stórræða í hernaði.

IV.

Hinir útsæknu norðurlandabúar, — sá kynþáttur sem komið hafði suðaustan úr löndum — höfðu lengi haft sambönd við Æsi og trúað á þá. Þeir höfðu sótt til þeirra þrótt og þor, magnast af þeim, svo að þeir gátu oft gert hin mestu stórvirki.

Æsir voru, og eru enn, máttugar verur á öðrum hnetti. Hinn mikli kraftur norðurlandþjóða var að miklu leyti sambandskraftur, sem þeir urðu að njótandi frá hinum máttugu, guðlegu verum, er þeir kölluðu Æsi. Tilgangur guðanna var vafalaust sá, að hefja hinn norræna kynþátt til aukins vits, svo hann gæti leiðbeint mannkyni okkar á rétta leið til sannra framfara.

Það mun ekki vera nein tilviljun að Ísland byggðist fyrirfólki frá norðurlöndum. Guðirnir munu lengi hafa undirbúið þetta landnám. Þeir munu hafa vitað um þetta eyland. Og þeir munu meira að segja hafa átt mikinn þátt í myndun þess og legu, á löngum jarðöldum. Hingað munu þeir lengi hafa beitt áhrifum sínum, líforku sinni, til undirbúnings þess, er koma skyldi, þess að hingað flytti þjóð, er tekið gæti upp merki guðanna, orðið guðunum samtaka í því, að leiða mannkyn jarðar okkar frá myrkri helstefnunnar til ljóss hinnar komandi lífstefnu, er sigra skyldi á hnetti þessum.

V.

Útsókn Norðmanna í vesturátt hélt áfram. Þeir námu Ísland og frá Íslandi var Grænland numið og tilraun gerð til landnáms Ameríku. Ingólfur Arnarson nam hér land árið 874 og fleiri landnámsmenn sigldu í kjölfar hans og „reistu hér byggðir og bú“ um allt

land og á skömmum tíma varð landið allt fullnumið. Margir landnámsmanna hrukku hingað undan ofríki Haralds konungs hárfagra, er lagði undir sig allan Noreg á þeim árum. Þeir komu á lögum og rétti og stofnuðu alþingi á Þingvöllum árið 930. En lengi fengu þeir ekki að vera í friði. Armur hins norska konungvalds seildist hingað og ný trúarbrögð bárust til landsins og voru vegna utanaðkomandi ofríkis lögleidd á alþingi árið 1000.

Á Íslandi óx upp og blómgaðist ný menning. Skáldskapur og sagnalist náði hér hámarki. Hvergi var þá fagurlegar ort eða betur sagðar sögur. Kvæði og sögur geymdust í minni manna öldum saman en voru síðar skráðar á bókfell. Hingað fluttu margir helstu atgervismenn og vitmenn Noregs (og raunar víðar að) og hér þróuðust þessir eiginleikar og tóku miklum framförum. Hér var um tíma forgöngubjód jarðar okkar.

Helgi Þjeturss telur, að með byggingu Íslands hafi hinni íslensku þjóð verið ætlað sérstakt hlutverk. Æsir, guðir þeir, sem þjóðin trúði á, höfðu mikil áhrif á alla framvindu mála hjá þessari þjóð, og munu hafa ætlað henni það hlutverk, að verða forystuþjóð jarðar okkar, verða þess megnug, að breyta svo gangi mannkynsögunnar, að snúa mætti við frá helstefnu til lífstefnu. Vegna hinnar miklu aðsendu líforku er Íslendingar nutu á fyrstu öldum Íslandsbyggðar jókst þroski þeirra og vit og hér skópust bókmenntir, samþærilegar við hið allra besta, er gert hefur verið annarsstaðar í heimi okkar.

En þessi tilraun guðanna mistókst. Hér gengu yfir aldir hörmunga og niðurlægingar. Hin goðmagnaða þjóð varð allra þjóða vesælust. Hún hafði farið fram hjá því marki, sem henni var ætlað að ná. Hið aðsenda lífafl þvarr, ekki aðeins börnum landsins, heldur einnig landinu sjálfu. Veðráttu spilltist, jöklar gengu fram, gróður minnkaði, hungursneyð herjaði, erlend verslunaránað þjakaði landsfólkið, drepsóttir gengu yfir, eldgos eyddu landinu, ísar lögðust að. Landið varð nær óbyggilegt. Þannig stóð öldum saman. En þjóðin lifði samt þetta allt af, og bjargaði þeim neista, er ekki mátti slokkna, ef takast átti að rísa upp að nýju. Hún bjargaði hinum fornu bókmenntum og hún bjargaði tungumálinu, sem lá henni á tungu, frá því land var numið og lengur þó.

VI.

En nú hefur þjóðin aftur rétt úr sér. Hún gengur upprétt á nýjan leik.

Enn er henni hlutverk ætlað og nú má hún ekki bregðast. Nú verður hún aftur að gerast forystuþjóð, ef ekki á að verða farið fram hjá því marki, sem henni hefur verið ætlað frá öndverðu. Og þessi forysta er fólgin í því, að taka upp öflugri og fullkomnari sambönd við lengra komna íbúa annarra stjarna. Okkur Íslendingum hefur verið lögð í hendur þekkingin á stjörnusambandsmálum og við verðum að vinna að því að koma öllu mannkyni í „hið mikla samband“.

Við Íslendingar verðum að hefja nýtt landnám og stórkostlegra en enn hefur verið gert á jörð okkar. Landnám til stjarnanna. Landnám um allan hinn mikla stjörnugeim. Við verðum að skilja, að alheimurinn er heimkynni okkar og við verðum að leiða alla samstirninga okkar til þess skilnings. Við verðum að eiga þátt í því, að allir jarðarbúar geti þegið hina óprotlegu guðlegu hjálp, sem háþroskaðar verur annarra hnatta bjóða og þrá svo mjög að þegin verði. Mundi þá hörmungunum linna, en leiðin opnast til fegurra og farsælla lífs um alla jörð.

Nýalssinnar eiga enga ósk heitari en þá, að þjóðin fari nú að taka við sér, og sameinast um að leiða stjörnusambandsmálið fram til sigurs á jörð okkar.

Ingvar Agnarsson.

UM DRAUMA OG LÍF Á ÖÐRUM STJÖRNUM

Stutt er síðan ég gerðist áskrifandi að Lífgeislum og fékk ég send nokkur hefti. Við lestur þeirra rak ég augun í nokkuð er ég veitti athygli fyrst fyrir nokkrum árum. En það er skyldleiki milli drauma fólks. Oft kemur það fyrir þegar fólk segir öðrum frá draumum sínum að viðmælandinn verður steinhissa og segir sig hafa dreymt svipað umhverfi eða atburði einhvern tíma áður.

Raunverulega er það ekki ósennilegt að við jarðarbúar sækjum drauma okkar á svipaðar slóðir. Yfirleitt eru flestir jarðarbúar álíka langt komni í andlegum þroska og ekki ólíklegt að við höfum aðeins aðgang að draumgjöfum á örfáum stjörnum. Þannig að alls ekki er það ósennilegt að vinnufélaga eða maka hafi einhverntíma dreymt svipað umhverfi og okkur sjálf.

En ekki er ég viss um að draumgjafi og draumþoli þurfi að vera sérstaklega samstilltir að andlegum þroska til að ná sambandi sín á milli. Helst gæti ég trúað að þar ætti skapferli stærstan þátt.

Tvö eru þau atriði, sem mér þykja einna merkilegust við drauma mína. Hið fyrra er það, að ég veit í draumnum að mig er að dreyma og legg á það áherslu í huga mínum, að muna það er fyrir mig ber í draumnum. En því miður er það oftast en hitt, að megnið af draumnum er gleymt og eftir er aðeins söknuður eftir horfnar minningar.

Hið seinna finnst mér þó öllu merkilegra, en það er þegar mig dreymir einhverja atburði og ég veit allan aðdraganda að atburðinum. Og minnst svipaðra atburða er gerst hafa áður.

Það sem þarna er að gerast er raunverulega það, að ég öðlast að því er virðist aðgang að minni draumgjafa míns og get flett upp í því, til þess að vera fær um að skilja betur það sem er að gerast í draumnum.

Fyrir nokkrum árum fór í draumlífi mínu að gæta margra vísindalegra drauma. Ég var staddur á hinum og þessum stöðum, sem ég þóttist viss um að væru ekki á þessari jörð. Einnig kom það fyrir að ég var úti í geimnum. Ég hélt þá að þessir draumar ættu rót að rekja til minnar eigin ímyndunar, sökum þess að á tímabili las ég allar þær vísindaskáldsögur sem ég komst yfir. En síðar er ég fékk smá nasasjón af kenningum Helga Pjeturss, varð ég nokkurn veginn viss um að lestur þessara bóka hafi komið mér í einhverskonar hugsamband við þá er hugsa alvarlega um framtíð jarðarinnar.

Ekki man ég eftir neinum draumum, þar sem hafi verið frumstæðari menning en hér á jörðu. Í mörgum draumum eða réttara sagt á mörgum stöðum, þar sem ég hef verið staddur í draumi, hafa menning og aðstæður verið svipaðar og hér eru. En í flestum þeirra hefur allt verið fullkomnara heldur en við þekkjum.

Enda held ég að það hljóti að vera, að okkur sé yfirleitt sýnt inn í betri heima heldur en hér. Og þá náttúrlega til þess að örva okkur til betri hugsana, því hugsunin er fyrst alls.

Ekki hef ég mikla trú á því að til séu stjórnur sem taki á móti látnum héðan og eingöngu eru byggðar illmennum (samanber grein eftir Ingvar Agnarsson í 33. tbl. 7. árg., 81. bls. '82), því að hugmyndin á bak við lífið allt er að þroska og hlúa að hverjum einstaklingi, þannig að hann megi verða fær um að nálgast almættið eins og kostur er. En hvernig ætti illmenni meðal illmenna að vera fær um að þroskast, ef ekkert er til gott í kringum hann dags daglega?

En hitt er annað mál, að sjálfsagt eru til frumlífs stjórnur þar sem lífið er hálf napurt og grimmt. Og myndi okkur sjálfsagt bregða illilega, ef við sæjum þar inn fyrir bæjardyrnar. Ekki er ósennilegt að illmenni sem héðan fara séu látin taka út sína refsingu á lægstu menningar- og þroskastigum þeirrar stjörnu er þeir lenda á. Og síðan, er augu þeirra taka að opnast séu þeir sendir til betur þroskaðri lífvera.

Guðm. Kristjánsson.

LEIÐRÉTTINGAR

Kvæðið „Svefnrof“ (Lífgeislar nr. 39, bls. 133) er eftir Theodor Storm (1817—1888). Kvæðið „Maínótt“ (Lífg. nr. 38 bls. 96) er eftir L. H. Chr. Hölty (1748—1776) en ekki eftir Theodor Storm eins og prentast hefur. Í kvæðinu „Ég vildi þér blómsveig binda“ (Lífgeislar nr. 38, bls. 95) þriðju vísu, hefur fallið niður orðið: en, og er þá hendingin rétt þannig:

en heyrði þá hvíslað að mér.

Ennfremur á að leiðrétta 4. hendingu í 2. vísu sama kvæðis og verður hún þá þannig:

en við það kranzblóm ég sá.

Þetta eru lesendur kvæðanna beðnir að leiðrétta.

ÓYGGJANDI SAMBANDSSÖNNUN

Að sjálfsögðu liggur það ekki ævinlega ljóst fyrir, að raunverulegt miðilssamband hafi verið, þar sem þó hafði verið stofnað til slíks, og má því segja að tortryggni sé þá ekki óeðlileg. En þó kemur það fyrir, að segja má um það fyrir víst, að raunverulegt miðilssamband hafi átt sér stað, og sannar það þá hvorttveggja: óyggjanleik framlífsins og svikaleysi miðilsins. Skal hér nú sagt frá dæmi um eina slíka sönnun.

Það hefir um nokkurra ára skeið borið við öðru hverju, að komið hafi hingað að Úlfsstöðum miðlar úr Reykjavík, og hafa það verið miðlar úr hópi Nýalssinna: Sigurður F. Ólafsson, sem nú er látinn, Sveinn Haraldsson og enn aðrir, konur og karlar, því furðu margt fólk hefir reynzt vera gætt sambandshæfileikum. En í þetta sinn, sem hér um ræðir, var Sveinn Haraldsson miðillinn, og var það þó Sveinn Þ. Víkingur, heimilismaður á Úlfsstöðum, sem fyrst skynjaði sambandsáhrifin. Skynjaði hann þau þannig, að hann fann hjá sér sterka hneigð til líkamshreyfingar eða kæks, sem látinn góðkunningi hans gerði jafnan, þegar hann settist hjá þeim, sem hann vildi tala við. En um leið, eða örlitlu síðar en Sv. Þ. V. fann til þessarar hneigðar hjá sér, en án þess að láta það þá í ljós, sagði þessi látni góðkunningi hans til sín hjá Sveini Haraldssyni. Hefði naumast verið unt að kjósa sér betri sönnun um raunveruleik sambandsins en einmitt þetta.

Og að svona vel skyldi takast var líka í góðu samræmi við hinn látna mann, sem var Einar Guðnason, lengi prestur í Reykholti, því um áhuga hans varðandi samband milli látinna og lifenda var mér vel kunnugt. Var það því maklegt, að þessi óyggjandi sönnun skyldi fást fyrir hans tilstilli.

*Þorsteinn Jónsson
á Úlfsstöðum.*

Reikistjarnan Venus

(Frb. af bls. 146).

Ameríska geimflugin „Mariner 10“ kannaði einkum skýjafar á Venusi á leið sinni til Merkúrúsar árið 1974 og sendi til jarðar yfir 3000 ljósmyndir af efsta hluta skýjanna. Kom þar í ljós m. a. hve merkilegar skýjamyndanirnar urðu, vegna litageislunar frá sól-inni .

Eftir að jörðin hafði myndast og fengið lögun sína, er trúlegt að gufuhvolf hennar hafi verið samsett á nokkuð svipaðan hátt og nú er á Venusi. Hinar ýmsu, frumstæðu lífmyndir jarðarinnar hafa brotið niður hið þykka koltvíldis gufuhvolf, sem þá umlukti jörðina, uns komin var á þú skipan, sem nú ríkir, og gert hefur æðri lífverum í jurta- og dýraríki hennar mögulegt að þróast og nema land.

Mikið af frumefninu „kolefni“ (carbon) er nú bundið í miklum kalksteinslögum, en vatnið safnaðist á yfirborð jarðar og myndar nú hin miklu höf, sem hylja þrjá fjórðu hluta af hnetti okkar.

Ef Venus er skoðuð í litlum sjónauka, er auðvelt að sjá, að þar eiga sér stað kvartilaskipti. Þetta var eitt af því, sem Galíleó uppgötvaði með sjónauka sínum og hann skildi, að Venus hlaut að ganga um sólu, á braut, er nær væri henni en braut jarðar. Vegna þessara kvartilaskipta getum við stundum séð hina dimmu og hina björtu hlið Venusar samtímis, og er það helst þegar hún er lengst frá sól héðan að sjá, ýmist fyrir sólris eða eftir sólsetur. Áreiðanlegt er talið, að ekkert líf fyrirfinnist á Venusi. Öll skilyrði til lífs eru þar svo óhagstæð, að um slíkt mun ekki vera að ræða.

Ingvar Agnarsson.

BJARNI BJARNASON — MINNING

f. 10/5 1897 - d. 12/3 1982

Einn af frumherjum Nýalssstefnunnar hér á landi var Bjarni Bjarnason, bóndi á Brekkubæ í Hornafirði. Hann mun hafa kynnst Nýal þegar eftir útkomu þeirrar bókar árið 1920 og tók eftir það ástfóstri við þessa merkilegu kenningu, sem svo mjög markaði tíma-
mót í hugarheimi þeirra manna, sem tileinkuðu sér hana. Hann sagði mér síðar, að honum hafi þótt sem nýir heimar opnuðust sér við lestur þessara fræða, allt varð bjartara, allt varð fegurra og allt varð betra. Óendanlegir heimar með takmarkalaus möguleika til meiri og meiri þroska og fullkunnunar. Hið hversdagslega líf varð honum allt bjartara og betra, eftir að þessi ný heimsskilningur tók sér bólfestu í huga hans. Og hann ásetti sér, að kynna öðrum þessa nýju, stórkostlegu hugsun, svo að einnig þeir mættu sem flestir njóta þeirrar ljómunar og þess skilnings á heimi og lífi, sem hann sjálfur hafði orðið aðnjótandi.

Bjarni var lengi starfandi í ungmennafélagi sveitar sinnar og lét það ýmis merk mál til sín taka. Sína fyrstu opinberu kynningu á heimsfræði dr. Helga Pjeturss flutti hann á allfjölmennum fundi í því félagi og vakti þetta erindi hans talsverða athygli. Síðar kynnti hann þetta málefni á öðrum fundum, t. d. á sveitarfundi 17. júní 1922 og varð sá málflutningur hans allfrægur. Auk þess var hann alltaf fús til að ræða þessi mál í einkasamtölum. Bjarni var vel máli farinn og rökfastur og einnig lét honum vel að koma hugsunum sínum fram í rituðu máli. Allmargar urðu því greinar þær, er hann ritaði um Nýalsmál og sem birtust í dagblöðum og tímaritum um áratuga skeið og vöktu sumar þeirra verðskuldaða athygli, eins og t. d. ritgerð hans: „*Dr. Helgi Pjeturss*“, sem birtist í tímaritinu *Íðunni* árið 1957. Var það allläng ritgerð og hin merk-
asta um þessi mál.

Á þessum árum, á fyrri hluta aldarinnar, voru margir mætir menn, sem hrifust af kenningum dr. Helga Pjeturss og biðu með óþreyju hverrar nýrrar bókar og hverrar ritsmíðar, sem frá hans hendi kom. Einn þessara manna var Þorsteinn Jónsson, bóndi á Úlfsstöðum í Borgarfirði, skáld og heimspekingur, sem margt merkilegt hefur látið frá sér fara um ævina, til stuðnings hinu nýja málefni, t. d. var hann frumkvöðull að stofnun Félags Nýalssinna

í Reykjavík árið 1950. Bjarni á Brekkubæ og Þorsteinn á Úlfsstöðum gerðust vinir og samherjar í þessu áhugamáli og skiptust á bréfum um margra ára skeið, en ekki bar fundum þeirra saman fyrr en löngu seinna og má með réttu segja, að þar hafi orðið fagnaðarfundur.

Hornafjórður er afskekkt hérað og samgöngur þangað voru erfiðar þar til vegur var lagður yfir Skeiðarársand árið 1974. Bjarni átti því ekki kost á beinum samskiptum við sálufélaga um Nýalsmál annarsstaðar á landinu. Bréfaskipti urðu að nægja.

Eitt sinn efndu nokkrir Nýalssinnar til sameiginlegrar ferðar til að heimsækja Bjarna í Brekkubæ. Þetta var sumaríð 1967. Þátttakendur voru: Þorsteinn Jónsson á Úlfsstöðum og kona hans, Áslaug Steinsdóttir, Sigurður Ólafsson og kona hans, Svanlaug Vilhjálmisdóttir, Þorsteinn Guðjónsson og kona hans, Steingerður Þorsteinsdóttir og sonur þeirra, Eiríkur Hamall, Sveinn Haraldsson miðill og Ingvar Agnarsson. Farið var með flugvél frá Reykjavík til Hornafjarðar. Ógleymanleg varð þessi ferð þeim, sem þátt tóku í henni. Veður var gott þessa daga, svo ekki varð á betra kosið. Bjarni hafði undirbúið móttöku þessa fólks eftir bestu getu. M. a. útvegaði hann einkabíl, sem hópurinn hafði til umráða meðan dvalist var á þessum slóðum.

Ógleymanleg er mér koman á heimili þeirra Bjarna og Ragnheiðar Sigjónsdóttur (f. 1893, d. 1979) konu hans. Gestrúni og hlýlegt viðmót húsráðenda var með þeim hætti, sem best var hægt að óska sér.

Glaðlegt tal húsbændanna við gesti sína, söngur og hljóðfæraleikur Bjarna setti sérstakan menningarblæ á þessa fyrstu kvöldstund, sem við áttum á þessu merkisheimili. Komið var fram á nótt, er farið var að hugsa til næturhvíldar. Gistu sumir á Brekkubæ en aðrir á Hótel Höfn.

Næsta dag var farið um sveitina í kynnisferð og skoðuð kirkjan í Bjarnarnesi, sem þá var í byggingu, en áður hafði Bjarni verið söngkennari og orgelleikari við kirkjulegar athafnir um margra ára skeið.

Nú er þessi forvígismaður um lífsambandsmál fluttur til annarrar stjörnu. Mun honum síst hafa orðið til vonbrigða, að sjá þar áður farna vini og ættingja og komast að þeim raunverulega sannleika, sem hann hafði óskað svo mjög að samlandar hans hér og aðrir samstirningar mættu tileinka sér, meðan enn væri dægur til starfa, svo heldur mætti ástand jarðarbúa þokast í guðsríkisátt.

Ingvar Agnarsson.

KYNLEG MYNDLEIF?

Það var eitt miðnæturkvöld í byrjun júní 1982, að ég veitti í fyrsta sinn athygli algengu fyrirbæri, sem margir sjá, en veita enga eftirtekt. Þetta fyrirbæri er auðséð þegar augunum er lokað, eftir að þeim hefur verið beint á ákveðinn hlut í stutta stund.

Þannig var að ég beindi augum mínum að tómum hvítum blóma-vasa, sem var á miðju dökku sófaborði. Litlu seinna lokaði ég augunum. Þá sá ég myndleif af sófaborðinu og vasanum og kynlegt fyrirbrigði, sem vakti athygli mína: það var ljósgeisli, sem umvafði brúnir þessara hluta. Ég varð undrandi á að sjá þessa ljósbirtu, og skildi ekki hvernig hún gat myndast umhverfis þessa hluti — í myndleif, — þar sem ég hafði ekki séð þessa hluti með opin augun.

Ég endurtók þessa athugun, og beitti sömu aðferð, að öðru leyti en því, að ég sneri baki í prófhlutina eftir að ég lokaði augunum. Þessi ljósbirta kom aftur umhverfis hlutina. Síðan gerði ég aðra tilraun og horfði á heimilisköttinn, sem lá í sófanum skammt frá. Ég lokaði augunum og sneri hliðinni að hanum þá sá ég móta fyrir honum og sá ljósan geisla út frá honum miðjum. Eftir þetta hef ég gert margar tilraunir sem lúta að þessu sama. Stundum sé ég myndleif, en stundum ekki. En þegar ég sé myndleif, þá sé ég einnig geislanina. Ef ég er illa fyrirhallaður, syfjaður eða þreyttur þá sé ég ekki myndleif, eða á erfiðara með að sjá hana.

Eftir þetta var mér orðið ljóst, að þarna var merkilegt fyrirbrigði á ferðinni, sem vert væri að athuga nánar. Ég fór að lesa um augað, hvernig það starfar. Áður hafði ég kynnt mér það fyrirbæri, þegar skynnæmir menn sjá áru umhverfis manninn og ég minntist þeirra tilrauna sem gerðar voru í einu fylki Bandaríkjanna. Vísindamenn voru í tveimur, hljóðeinangruðum herbergjum. Í öðru herberginu voru vísindamenn með mismunandi skoðanir á hugsanaflutningi — jákvæðir, og þeir sem töldu þetta hugsanlegt, en voru ekki vissir. Í þessu sama herbergi var tilraunamaður, en á borði fyrir framan hann var skál með uppvöndluðum miðum í. Á þessa miða voru skrifuð nöfn úr símaskránni, en á sumar voru skrifuð nöfn vina og ættingja tilraunamanns. Í hinni tilraunastofunni voru samskonar vísindamenn, en annar tilraunamaður. Hann var með allskonar mælitæki tengd við sig. Tilraunin byggðist á því, að tilraunamaður sem var hjá skálinni, átti að draga miða úr henni, og senda

hinum tilraunamanninum með hugsanaflutningi nafnið sem hann dró. Í hvert skipti sem hann dró miða, með nafni sem hinn tilraunamaðurinn þekkti ekki til, þá gerðist ekki neitt. En þegar hann dró miða sem á stóð nafn vina eða ættingja, þá hreyfðust mælarnir, sem tengdir voru við hann. Eftir þessar tilraunir var talið víst, að maðurinn tæki á móti hugsanaflutningi oft og iðulega, þó að hann gerði sér ekki grein fyrir því.

Eftir að ég fór að kanna framangreinda myndleif, tel ég hugsanlegt að sjón augans nemi útgeislunina (árana, lífgeislunina) frá mönnum, dýrum og hlutum, en heilinn hefur ekki þjálfun til að skila þessum upplýsingum nema þá helzt ef augunum er lokað strax eftir að horft var á hlutinn.

Ekki taldi ég þetta nægilegt til að geta sett þessa tilgátu á prent, nema ég fengi tilraunafólk. Ég fékk það meðal vina og vandamanna. Átján tilraunamenn fékk ég, af 'báðum kynjum, á aldrinum tólf til fjörutíu og sex. Af þessum átján sáu tíu tilraunamenn myndleif, en sex af þeim tíu sáu ljósgeisla umhverfis hlutinn. Sumir sáu myndleifina í litum, en aðrir í svart-hvítu.

Ég tel þetta ekki vera raunhæfa útkomu, — en hefði ég haft möguleika til að endurtaka tilraunirnar mörgum sinnum við sama fólkið, þá tel ég líklegt að útkoman hefði orðið þbetri. Samanber tilraunir sem ég gerði á sjálfum mér. Reynslan hefur sýnt mér, að eftir því sem maðurinn er betur hvíldur, því betri og skýrari verður myndleifin.

Beztu skilyrðin til athugana á þessu fyrirbæri tel ég vera, þegar bjart er í tilraunastofu á þeim tíma, sem horft er á hlutinn eða hlutina með opin augu. En þegar tilraunamenn hafa lokað augunum, þá er æskilegast, að dimmt sé í tilraunastofu. Þá sést myndleifin og ljósgeislinn (sem einnig er myndleif, ef tilgáta mín er rétt) skýrast.

Þorbjörn Ásgeirsson

Oddeyrargötu 10

Akureyri.

DRAUMAR ERU LYKILLINN . . .

Í hinnu nýju bók minni á ensku máli DREAMS ARE THE KEY TO THE COSMOS, en það þýðir „Draumar eru lykill til skilnings á alheiminum“, — sem væntanlega verður komin í hendur einhverra lesenda á undan því sem hér birtist — tek ég betur af skarið um það en áður, að kenning Einsteins sé röng. En eins og sérhverjum aðgætnum lesanda Nýals er ljóst, leiða draumarnir það í ljós, að áhrif berast milli hnatta á skemmri tíma en augabragði. En sú niðurstaða er í beinni mótsögn við kenningu Einsteins. Hún hlýtur því að vera röng, ef draumakenningin er rétt. Hver sem heldur að svo þurfi ekki að vera, er ekki Nýalssinni, hefur ekki skilið þessi mál að neinu gagni. Þetta set ég á oddinn í DREAMS ARE THE KEY TO THE COSMOS, í tengslum við draumasafnið, en á því byggist það, að hægt er að halda slíku fram.

Þó að einhverjum kunni að þykja ósennilegt að því verði framgengt, sem hér er stefnt að, er enganveginn óhugsandi að svo geti orðið. Kemur þar einkum tvennt til: Hinar ýmislega röngu kenningar, sem allar hafa átt betri vaxtarskilyrði á stjörnunni Jörð en kenning Nýals, hafa flestar gengið sér til húðar, svo að nú er ládeyða. Sá sem hreyfir vindi, þó ekki sé nema litlum andblæ, mun ráða stefnu öldunnar. Öndum á ládeyðuna og vitum hvort hún svarar ekki. Svo gerði frumskaparinn í öndverðu, eftir dauðan fyrri alheim.

Hin ástæðan til bjartsýni er sú, að máttur sannleikans er mikill, þegar máli er vel fylgt eftir. Það reyndi ég í Lundúnaborg haustið 1977, þegar ég hélt fram draumakenningu Nýals fyrir fullum sal áheyranda. Mér hló hugur í brjósti, þegar dr. Brian Josephson, nóbelsverðlaunamaður og gyðingur (sem ég hafði átt þægilegt samtali við einum eða tveim dögum fyrr) glúpnaði fyrir rökum Nýals. Ég fann að hugsun hans var svo vanmáttug gagnvart þeim efnem sem íslenzk heimspeki hefur fengizt mest við. Gyðingurinn hefur ekki við íslenzkri hugsun þegar aðstaða er jöfn.

Þora Íslendingar að hugsa það að kenning Einsteins sé röng? Þora þeir að vinna það, sem eitt getur gert þá að mönnum og orðið þjóðum heims að liði, þeim sem nú þjást undir oki afstæðiskenningarinnar og afleiðinganna af bréfi Einsteins um það að búa til kjarnorkusprengru? Menn hefðu átt að taka eftir því í þáttum Karls Sagans í sjónvarpinu í fyrria, hvernig öll stjarnlífshugsun — sem

hann hafði byrjað svo vel — fór út um þúfur, þegar hann fór að færa sig í átt til Einsteins.

Brynjólfur Bjarnason náttúrufræðingur, maður sem ég hef álit á fyrir þekkingu hans og menntun, og er að því leyti undantekning frá ísl. menntamönnum yfirleitt, að hann hefur haft góð orð um verk mín — hélt erindi og talaði við útvarpsmenn 1. des. um þá hættu sem steðjar að mannkyninu. Tal útvarpsfréttamannsins barst að Einstein, og fór þá á sömu leið og hjá Sagan: öll hugsun lenti í þoku. Brynjólfur Bjarnason heldur að Einstein sé hið endanlega vald í vísindum, en man ekki eftir honum frænda sínum sem betur vissi.

Það þarf varla að eyða orðum að þeirri firru, að frjáls hugsun í þessum efnum eigi eitthvað skylt við hatur á gyðinglegri menningu og þjóðerni. Íslensk tunga er töluvert fullkomnari, hæfari til heim-speki en hebreskan, og gerð þjóðstofnsins er töluvert önnur — þetta er allur leyndardómurinn. Mannkynið þarfnast forystu, framhjá hinum mesta háska allrar sögu, og einungis Íslendingar geta tekið þá forystu. Geri þeir það ekki, bregðast þeir ekki aðeins sjálfum sér, heldur öllum öðrum.

Baráttan gegn kjarnorkusprengjunni byggist á því að Einstein verði velt af dýrkunarstóli sínum, en ekki á því að skipa sér undir hermerki hans. Á milljónum hnatta verða Einsteinar að velta.

Þorsteinn Guðjónsson.

M Y R —

Úr ljóðum dr. Símonar Jóhanns Ágústssonar

Úr heimi má ei hrekja
hið himneska á braut.

Sá einn er stór, er stoltur sjálfið dylur.

En frostið beit þann naprast er sat við brunnið bál,
í bestu minningunni á dýpsta sorgin heima.

ÞAÐ HEITIR: THE GOSPEL OF THE HOLY TWELVE

Í maí 1982 barst mér í hendur lítil bók á dönsku, sem nefnist „*Evangeliet om det fuldkomne liv eller De tolv helliges evangelium*“ (Guðspjallið um fullkomna lífið eða Guðspjall hinna tólf heilögu).

Bókin er dönsk þýðing úr ensku, á hluta guðspjalls, sem talið er að fundist hafi í tíbetsku munkaklaustri, og verið varðveitt þar síðan á fyrstu öld, er lærisveinn Krists kom því þar í geymslu. Guðspjallið er mjög merkilegt og inniheldur fjölda frásagna, sem finnast ekki í biblíunni.

Til að gera langt mál stutt, þá var ég beðinn um að flytja erindi um þetta guðspjall á Sumarskóla Guðspekifélagsins, sem haldinn var að Flúðum í Gnúpverjahreppi s. l. sumar. Það fór samkvæmt áætlun og erindið var flutt á tilskildum tíma. Einn þeirra sem hlýddu á erindið, Skúli Magnússon, yogakennari, fékk mikinn áhuga á að eignast guðspjallið í heild sinni í ensku þýðingunni, en sá hængur var þar á, að í dönsku þýðingunni var þess ekki getið, hvað guðspjallið hétu á ensku, né hvernig nálgast mætti ensku útgáfuna, væri hún fánleg.

Nokkrum dögum eftir að erindið var flutt kom ég heim til Skúla og sagði hann mér þá, að hann væri búinn að skrifa bréf til Eycyclopedia Britannica og leita upplýsinga um guðspjallið. Hann sýndi mér bréfið, en vegna þess að hann hafði ekki enska bókartitilinn, varð hann að giska á hann, og gat sér til að hann væri: „*The Evangelium of the Perfect Life or The Evangelium of the Twelve Saint*“ . Þessi titill er nákvæm þýðing á danska heitinu á bókinni.

Um leið og ég las enska nafnið var einsog einhver rödd, sem ég get ekki gert mér grein fyrir hvernig kom, nema að ég heyrði hana ekki á venjulegan hátt, sagði við mig: „Þessi þýðing er ekki alveg rétt. Guðspjallið heitir á ensku *The Gospel of the Holy Twelve*“.

Ég sagði Skúla að sennilega hétu bókinni þessu nafni og þar með var málið úr sögunni í það skiptið.

Nokkrum vikum síðar kom ég aftur til Skúla. Er ég var sestur niður gengur Skúli að bókahillu, dregur þar fram bók og réttir mér. Ég opnaði bókina og við mér blasti titilblaðið á ensku útgáfunni af guðspjallinu „*The Gospel of the Holy Twelve*“.

Orðaröðin er þarna ekki sú sem algengast er að nota í nútíma ensku, sem mundi vera The Gospel of the Twelve Holy.

Hvað var þetta? Var einhver sem áhuga hafði á að koma ensku þýðingunni í hendur okkar að reyna að aðstoða, eða var þetta mín eigin dulvitund?

Ævar Jóhannesson.

FRAMPRÓUN TEGUNDANNA

Fyrir löngu er mönnum orðið ljóst, að upphaf lífsins á jörðinni hefir ekki verið svipað því sem við höfum nú fyrir augum. Það hefir verið smærra heldur en smásjáin getur greint. En hversvegna hefi framþróun lífsins orðið? Ef lífið væri aðeins einhver undarleg tilviljun, væri framþróun þess tilgangslaus. Hinar svokölluðu óæðri lífverur hafa margar miklu auðveldari lífsmöguleika, heldur en hinar æðri. Þegar við íhugum, hvað smá ryköggn okkar jörð er í alheiminum, hlýtur okkur að vera ljóst, að eins og jörðin er hluti af órofa heild alheimsins, hlýtur lífið að vera það engu síður. Þegar lífið hefst á jörðinni, hlýtur það að hafa í sér möguleikann til framþróunar í vissar áttir, líkt og frækornið sem sáð er. Þegar við lítum á dýrin, fuglana, fiskana og blómin, hlýtur okkur að vera ljóst að hér getur ekki verið um tilviljanir að ræða. Hvaða tilgangi gæti fegurð blómsins þjónað, ef náttúru úrvalið eitt ætti að ráða ferðinni?

„Guð skapaði manninn í sinni mynd“, stendur í Biblíunni. Í þessari frægu setningu er sannleikurinn einmitt fólgin. Lífið á okkar jörð er afsprengi lífsins í alheiminum og hefir í sér fólgin möguleikann, eða tilhneiginguna öllu heldur, til að vaxa í átt til stöðugt meiri fullkomunar.

Steinar Pálsson, Hlíð.

LÍFFRÆÐINGUR KYNNIR ATHYGLISVERÐAR NÝJUNGAR Í GREININGU OG MEÐFERÐ SJÚKDÓMA

(Ritað í október 1982).

Hér á landi er nú staddur enskur líffræðingur, Harry Oldfield að nafni. Síðastliðið föstudagskvöld hélt hann fyrirlestur að Hallveigarstöðum, og sýndi myndir frá all-sérstæðum líffræðirannsókn-um sem hann og félagi hans, McGibbon hafa fengist við undan-
farin ár. Rannsóknir þeirra félaga beinast að því, sem þeir nefna „Líforkusvið“. Þeim var nýlega veittur opinber fjárstyrkur til þessara rannsókna, og hafa síðan getað helgað starfskrafta sína ó-
skipta þessu viðfangsefni.

Það sem hér verður sagt er að mestu leyti lýsing á því, sem fram fór á Hallveigarstöðum s. l. föstudagskvöld, þegar Sálarrannsóknafélag Íslands hélt þar fund sinn.

Kirlian-ljósmyndun.

Harry Oldfield sem er líklega um fertugt, byrjaði fyrirlestur sinn með því að sýna litskyggnur af Kirlian-ljósmyndum, sem þeir félagar hafa tekið á rannsóknarstofu sinni í Englandi.

Kirlian-ljósmyndun er upprunnin í Sovétríkjunum, og er sérstök ljósmyndataekni, þar sem hátíðnisvið er látið verka á hlutinn sem mynda á. Koma þá fram ljósfyrirbæri, sem þekkt eru sem „kórónufyrirbæri“. Kórónufyrirbæri frá lifandi vefjum eða jurtum eru verulega frábrugðin samsvarandi fyrirbærum frá dauðum hlutum og hefur þetta m. a. orðið til þess að vekja áhuga vísindamanna í líffræði og læknisfræði, því að svo virðist stundum, sem samband sé milli ákveðinna eiginleika ljósfyrirbæranna og vissra sjúkdóma.

Sovétmenn hafa verið taldir einna lengst komnir í þessum rannsókn-um og hafa notað þessa aðferð við greiningu sjúkdóma í jurtum, dýrum og mönnum nú um nokkurt skeið.

Harry Oldfield sýndi m. a. Kirlian-ljósmyndir af tilraunaglassi með heilbrigðum frumugróðri í og við hlið þess annað tilraunaglas með frumugróðri úr krabbameinsæxli. Mjög mikill munur var á útgeislun þessara tveggja glasa, þó að þau litu eins út séð með berum augum. Einnig sýndi hann mynd af tveim æxlum, sem tekin höfðu verið úr brjóstum tveggja kvenna. Annað var góðkynja en hitt var krabbameinsæxli. Líkur munur kom fram á þeim myndum

og hinum fyrri. Þá sýndi hann mynd af glasi með krabbameinsfrumgróðri og síðan aðra mynd af sama glasi, eftir að þekktur huglæknir hafði lagt hendur sínar yfir það. Verulegur munur sást á myndunum, og við athugun kom í ljós, að krabbameinsfrumurnar í glasinu höfðu drepist við handayfirlagninguna.

Lækningar með kristöllum.

Vegna þess hversu fáir einstaklingar hafa hæfileika til huglækninga, fóru þeir félagar að gera tilraunir með aðrar aðferðir til að mynda lækandi lífsorkusvið, og beindist athygli þeirra að sérstökum kristöllum og eðalsteinum, og þróaðist síðar uppí það sem þeir nefna „Electro Crystal Therapy“. Með tilraunum sýndu þeir fram á, að með því að örva ákveðna kristalla með rafsviði, geta þeir gefið frá sér lækandi orku, sem t. d. getur gert sjúkar frumur í tilraunaglassi heilbrigðar, eða getur læknað sjúkdóma í dýrum og mönnum.

Einnig sýndi hann tæki, sem þeir félagar hafa fundið upp til að sjúkdómsgreina fólk með, en þetta tæki er grundvallað á hugmyndinni um líforkusvið kringum lífandi líkama. Sjúkdómar birtast þá sem truflun í þessu sviði. Eftir meðhöndlun með kristaltækini, er hægt að sjá árangurinn með greiningartækini samstundis, því að hafi meðhöndlunin borið árangur, hefur truflunin í líforkusviðinu verið leiðrétt.

Tækin prófuð á fundargestum.

Harry Oldfield bað nú einhvern fundargesta að koma til sín, því að hann ætlaði að sýna, hvernig tækin verkuðu. Kona gaf sig fram. Han setti nú greiningartækið í samband við tengil í veggnum og tengdi síðan við það annað minna tæki, sem var á stærð við rafmagnsrakvél, og var með mæli á þeirri hliðinni, sem upp sneri, er hann hélt á því í hendinni. Hann beindi nú tækinu að konunni og færði það fram og aftur í nokkurra sm fjarlægð frá líkama hennar og fylgdist stöðugt með mælinum. Er hann hafði rannsakað hana hátt og lágt með tækinu sagði hann við hana: „Þú ert ekki vel góð í hægra auga, ert sennilega með sjónskekkju. Svo er skjaldkirtillinn ekki í góðu lagi, starfar of lítið, en það veldur ýmiskonar ójafnvægi í líffærastarfsemi. Þú ættir sem allra fyrst að láta lækni athuga í þér skjaldkirtilinn“. Konan var nú spurð að, hvort þetta væri rétt og sagðist hún vera með sjónskekkju á hægra auga og hún hefði sterkan grun um, að skjaldkirtillinn starfaði ekki rétt.

Síðan komu fleiri fundargestir fram og reyndi hann tækin á þeim, að því er virtist með fullkomnum árangri. Einnig sýndi hann, hvernig hann leiðrétti orku-ójafnvægi í líkómum fólks með kristal-lækningatækinu, og notaði þá stundum vöðvastyrksprófun til að meta árangurinn.

Sumt af því fólki sem hann notaði kristal-tækið við, fullyrti að verkir, sem það hafði bjáðst af, hefðu horfið við meðferðina.

Einstaklingur sem ekki reykti var beðinn að gefa sig fram. Hann var fyrst prófaður með vöðvastyrksprófun og síðan látinn draga að sér reyk úr sígarettu og þá prófaður aftur. Sú prófun sýndi mikla orkuminnkun. Síðan var orkujafnvægi hans aftur leiðrétt með kristaltækinu og að því loknu var hann prófaður á nýjan leik og var þá kominn í samt lag aftur.

Þetta var mjög áhrifaríkt svo að maður vissi varla, hvort óhætt væri að trúá eigin augum eða heilbrigðri skynsemi, en óneitanlega brýtur þetta í bága við hefðbundnar hugmyndir um sjúkdóma og heilbrigði.

Hér verður að sjálfsögðu ekki lagt neitt mat á, hvort stórmerk nýjung sé að koma fram í sviðsljósið, eða hvort hér sé um einhverskonar hópsefjun að ræða, en vissulega mælir menntun Harrys Oldfields fremur á móti því, að um blekkingar sé að ræða. Allavega var gaman að sjá og kynnst þessum furðulegu hlutum.

Harry Oldfield mun dvelja hér á landi í hálfan mánuð og gefur fólki kost á að kynnst þessari nýju tækni af eigin raun. Sálarrannsóknarfélag Íslands veitir upplýsingar og tekur á móti pöntunum á einkatímum hjá honum en hann mun gera lækningatilaunir og sjúkdómsgreiningar á fólki ef þess er óskað.

Ævar Jóhannesson.

Í ÞOKU

(Eftir H. Hesse)

Raun er í þoku að ráfa.
Hver runni er einmana og steinn,
því sérhver sér lítt til annars,
í svefnmóki hjartir einn.

— — —

Hvar sem var hitti ég vini,
í heiði er sólín skein.
Svo þyngdi, og í þokunnar ríki
mig þekki ei sála nein.

Raun er í þoku að ráfa.
Hið rétta þar enginn sér
og enginn þekkir þar annan,
svo einmana sérhver fer.

Lauslega þýtt af Þorsteini Jónssyni.

AÐ LIFA ER AÐ ELSKA

Að lifa er að elska, allt annað er dauði,
og allt sem lifir er fætt af ástinni,
því að veröldin er sköpun hentar.

Það er hún sem vakti aflið,
sem stjórnar viti og vilja mannsins
og vefur örlagaþráð lífsins.

Það er hún sem gerir veröldina fagra,
því að hún er brosið á rúbínvörum kvöldsins
og ljós hinnar ódauðlegu gleði í augum morgunsins

Að lifa er að elska,
og sá sem einhver elskar getur ekki dáíð.

Gunnar Dal.

Úr bókinni: Kastíð ekki steinum.

ÞAÐ EINA

„Hvað er að?“
hafði ég mig í að spyrja,
unga óþekkta konu
á Austurvelli,
sem grét þar og grét
gegnt stytta Jóns Sigurðssonar.
„Ég“, svaraði hún, „ég græt
ennþá ófætt barn
sem aldrei fæðist
sem ég þar undir belti
en vildi ekki eiga.
Það er nú það eina
sem ég elska“.
Ingólfur Jónsson
frá Prestsbakka.

LEITIN

Guða geims í djúpi,
gleði, von og þrá,
leita óra leiðir
léttum vængjum á.
Norðurjósín loga,
lýsa himin tjöld,
breiða mynda boga
blikar líta fjöld.
Engin mannshönd málar
mikkilleika þann;
upphaf þess og endir
enginn maður fann.
Kristín Guðmundsdóttir,
Garðastæti 4.

Draumar

Flótti yfir ólgandi fljót. — Draumur

I.

Mig dreymdi að ég þóttist vera úti staddur ásamt tveim mönnum öðrum, í hæðóttu landslagi og sá ég að straumhart fljót rann eigi allfjarri. Lágu klettóttar og stórsteinóttar eyrar að fljótinu okkar megin, en sjálft rann það í hvítfreyðandi boðaföllum um flúðir og stórgryti. Fljótið sjálft var allbreitt og heldur ógnvekjandi á að sjá. Þótti mér það koma fram úr dalsmynni nokkru til hægri frá okkur að sjá.

Þar sem við stóðum nú þarna saman, allir þrír og virtum fyrir okkur þetta straumharða vatnsfall, verðum við þess allt í einu varir, að stór flokkur nauta stefnir að okkur úr gagnstæðri átt, með miklum öskrum og óhljóðum og fer hratt.

Leist okkur ekki á blikuna. Vissum við að nautin myndu ráðast á okkur að andartaki liðnu, en ófært stórflyót á hinn veginn.

Annar mannanna, sem með mér var sagði: „Eina undankomu-leiðin er að komast yfir fljótið. Þótt ófært virðist, er það þó betri kostur en að láta nautin tæta okkur í sundur“.

Við hlupum þegar í átt til fljótsins. Urðu mennirnir tveir nokkuð á undan mér og sá ég þá byrja að vaða út í strauminn á stað, þar sem grynnt virtist vera. Varð ég þeirra svo ekki meira var. Kom ég svo að ólgandi vatnsfallinu, þar sem það féll í djúpum streng og breiðum með miklum gny og ölduföllum. Án þess að hika hið minnsta, steypiti ég mér flötum í fljótið fram af vatns-sorfinni klöpp og hugðist beita sundtökum, þótt vonlaust virtist vera í slíku ölduróti.

En hið undarlega gerðist, að ekki fór ég á kaf í vatnið. Ég blotnaði lítið sem ekkert. Ég lá yfir beljandi straumiðunni og aðeins hendur mínar náðu niður í vatnið og ég beitti lófunum með afli til að knýja mig áfram. Ég tók eftir að vatnið var helkalt, líkast því sem um leysingarvatn væri að ræða eða jökulvatn. Urðu hendur mínar mjög kaldar.

Mér þótti ég komast allhratt áfram, en undraðist jafnframt, hvernig þetta mátti verða, að ég ekki skyldi sökkva í ólgandi flauminn.

Á meðan ég enn var á ferð yfir fljótið vaknaði ég upp frá þessari ógnvænlegu undankomuleið, sem þó virtist ætla að takast miklu betur en á horfðist í fyrstu.

II.

Ég tel næstum alveg víst, að draumsamband hafi ég hér fengið við mann á öðrum hnetti. Því litlu munaði, að draumgjafi minn gæti svifið, er hann var á leið yfir hið ógnvæna fljót. En svifhæfileikar eru okkur jarðarbúum svo fjarlægir möguleikar, að slíkt gerist ekki, hvað sem við liggur. Væri ekki lítils um vert, að geta hér notið aðsendrar orkumagnanar slíkrar, að svif yrði mögulegt, jafnvel þótt slíkt gerðist ekki nema í neyðartilvikum til björgunar úr bráðri lífshættu.

Ef breyting til bóta gæti tekist á högum mannkynsins, ef æðri orka færi að ná hér tökum í auknum mæli, yrði það eitt af fyrirbærum slíkrar breytingar, að takast mundi í vissum tilvikum, að vinna bug á þyngdaraflinu með samtaka hugarafli manna og með samböndum við þá, sem lengra eru komnir á öðrum hnöttum. Mundu þá allar björgunartilraunir, t. d. úr sjávarháaska, takast ólíkt betur en nú er kostur á.

Ingvar Agnarsson

(Dreymt 19. nóvember 1982).

Draumur um götubardaga

I.

Mig dreymdi. Ég var staddur á götu í borg ásamt mörgum öðrum mönnum. Við vorum allir vopnaðir byssum.

Nokkru fjær, í lokuðum enda götunnar, var annar hópur manna. Einnig þeir voru búnir vopnum. Mér þótti þeir vera óvinir okkar og hefðum við barist allengi, eða skipst á skotum. Værum við nú búnir að króa þá þarna af, koma þeim í sjálfheldu. Skotin dundu á báða bóga.

Ég reyndi að skýla mér að nokkru á bak við húshorn, sem stóð lítið eitt út í götuna og sendi óvininum við og við skot úr byssu minni. Mér þótti vera að því komið að þessir menn gæfust upp fyrir okkur. Nú tók einn þeirra sig út úr hópnum og gekk áleiðis til okkar. Hann var í ljósbrúnum búningi. Ekki sá ég að hann bæri nein vopn. Hann var ekki fjær okkur en svo sem 50 metra. Ég miðaði byssu minni á hann miðjan og hleypti af. Hann kipptist við og tók um magann og gekk áfram í keng í átt til okkar. Ég miðaði aftur á hann og nú á höfuðið og þegar ég hafði hleypt af byssunni, féll hann áfram á götuna.

Ég heyrði að mennirnir í mínum flokki hleyptu nú af skotum á óvinahópinn, allir í senn og ég þóttist vita, að margir þeirra hefðu fallið. Síðan hlupum við allir af stað í átt til þeirra, með ópi og öskrum.

Ekki veit ég hvernig fór, því hér endaði draumurinn.

Daglega berast fréttir og fréttamyndir í sjónvarpi, af hörðum bardögum milli Írana og Íraka og undanfarna daga hafa þar verið háðir harðir götubardagar í ýmsum borgum, einkum í Abadan og Khoramshar og sagt, að manntjón hafi orðið mikið.

Draumgjafi minn, sá sem ég hefi fengið samband við, hvar sem hann er nú annars staddur í tilverunni, hvort heldur er hér á jörðu eða annarsstaðar, mun hafa tekið þátt í slíkum götubardaga á meðan mig var að dreyma. Þar hefur verið bjart af degi þótt hér væri myrkur. Hann hefur gengið duglega fram í bardaganum, a. m. k. vílaði hann ekki fyrir sér að skjóta manninn, sem kom til móts við hans flokk, e. t. v. í þeim tilgangi að gefast formlega upp. E. t. v. hefur hann verið foringi andstöðumannanna og þeir alveg misst móðinn, þegar hann var fallinn. Annars kom nú ekkert fram um þetta í draumum. Vel gæti hugsast að draumgjafi minn í þessum draumi sé einhver þátttakandi í götubardögum milli hinna stríðandi herja Íraka og Írana, þótt ekki þurfi endilega svo að vera.

Draumar litast mjög af stilliáhrifum frá samböndum við aðra samstirninga. Sjónvarpsmyndir af illum atburðum leiða til e. k. samstillingar meðal þeirra, sem á horfa og valda stilliáhrifum, sem komið geta fram á þann hátt, að draumasambönd verða við illa staði, þar sem bardagar geisa og manndráp og annar óhugnaður þykir ekkert tiltökumál.

Líklega gætu fjölmiðlar og einkum sjónvarpið, haft einhver bætandi áhrif á draumlíf manna og draumasambönd, ef tekið væri skyn-

samlegt tillit til þessara atriða, þ. e. fjaráhrifa, við samningu dag-
skrár.

Ingvar Agnarsson
(Dreymt 22. október 1980).

Ferð yfir straumharða á. — Draumur

Dreymdi mig eftirfarandi. Ég þóttist vera á ferðalagi í mjög hrjóstrugu hálendi. Við vorum þrjú í hóp, ég, fullorðinn maður og unglingur. Ýmist fórum við upp eða niður brattar hlíðar, eða meðfram straumharðri á, sem við urðum að fara yfir, en það var aðeins eitt vað, sem var fært, og það var við hvítan klett.

Við vorum öll á góðum hestum, en ég var hrædd um, að unglinginn myndi svima, þegar við riðum yfir ána. Ég mundi eftir því í draumnum, að fóstri minn hafði sagt mér (þegar ég var á níunda ári), að þegar ég þyrfti að fara yfir ár eða stóra læki, mætti ég aldrei horfa niður í vatnið, því þá fengi ég svima, heldur ætti ég að horfa á faxið á hestinum.

Þetta gekk vel, en ekki vissi ég hvað við vorum að erinda, en til baka urðum við að fara sömu leið yfir ána. Þá höfðum við hvíta klettinn á hægri hönd. Ég vaknaði þegar við vorum komin yfir ána.

Draumurinn var ekki lengri.

Kristín Guðmundsdóttir
(Dreymt 18. júlí 1982).

Eltingleikur lögreglu við glæpamann. — Draumur

Mig dreymdi að lögreglubíll væri að elta glæpamann, sem var ýmist gangandi eða í bíl. Þetta var í skógi vöxnu landi. Lögreglan komst aldrei nálægt þessum manni, hann hvarf skyndilega sjónum þeirra og sást svo á allt öðrum stað. Lögreglan elti bílinn eftir veginum, en svo hvarf hann allt í einu, en þeir héldu áfram og komu

að opnum skúr utan við veginn og sjá þá að bíll mannsins, sem þeir eru að elta, stendur inni í skúrnum, en mannlaus. Þeir setja þá slagbrand fyrir dyrnar, en á meðan þeir eru að því, koma þeir auga á manninn og er hann á hlaupum inn í skógarkjarrið, með keflið í hendinni. Lögreglan þekkti hann alltaf á þessu kefli, sem hann skildi aldrei við sig, hvar sem hann sást.

Lögreglumennirnir hlupu nú á eftir manninum inn í skóginn og komu að auðu svæði. Þar sjá þeir loftfar eða loftbelg, sem maðurinn er kominn upp í og er að svífa frá jörðu, alveg hljóðlaust upp í himingeiminn og hverfur sjónum lögreglumannanna, án þess þeir gætu nokkuð að gert. Í draumnum fannst mér ég stundum svífa í lausu lofti og stundum sjá allt með augum lögreglumannanna.

Skrifað kl. 6 að morgni 30. 3. 1982.

Kristín Guðmundsdóttir.

Milli svefns og vöku. — Sýn

Ég lagði mig stundarkorn um hádegis, og mér rann blundur á brá. Brátt vaknaði ég aftur án þess að hafa dreymt neitt svo ég myndi. og ég heyrði tal í fólki og greindi hávaða frá umferðinni á götunni. En er ég var milli svefns og vöku, bar fyrir mig sterka sýn:

Það var eins og ég stæði á miðri götu í borg, og ég horfði eftir götunni. Beggja vegna hennar voru húsaradir. Þetta voru fremur lítil hús, svona einnar til tveggja hæða. Maður gekk hröðum skrefum eftir miðri götunni í átt til mín. Hann var hár og grannur, og var svo sem 50 metra frá mér. Mikla gula birtu lagði frá himninum beint á móti mér, svo að allir húsveggirnir voru logagylltir, en maðurinn, sem gekk á miðri götunni bar við þennan bjarma beint á móti mér og sást því eins og skuggi með bjartar útlínur. Öll var mynd þessi ákaflega björt og litrík.

Sýn þessi stóð aðeins andartak því fullkomin vökuvitund tók við í næstu andrá.

Ingvar Agnarsson

(30. mars 1979).

Sambandsfundir

SAMBANDSTAL FRÁ FRUMLÍFSHNETTI (Skráð jafnóðum hver setning).

Burdlik talar, komdu sæll.

Mun ég tala nokkur orð.

Sambandið er ekki farið að takast nógu vel á milli okkar enn sem komið er, það er í betra lagi held ég samt núna að þessu sinni. Það er sambandið milli frumlífs hnattanna sem svo nauðsynlegt er, það samband er mætti stuðla að breyttri stefnu. Á þessum byrjunarstöðvum lífsins þarf að fullkomnast vit og þekking mjög. Ófullkomlega og rangt hugsað um eðli lífsins er þar, sem stefnt er ekki rétt. Segi ég nú það sem ekki er þörf á að hafa orð á, í sambandinu við þig, en samt hið nauðsynlegasta að verði skilið. Á þessum frumlífs-hnöttum, þar sem ekki er stefnt til samstillts lífs, eru mannkynin tengd, sem gerir það að verkum að samstilling verður að nást á fleiri hnöttum, ef á rétta leið á að verða komist. Þessi mikli fjöldi frumlífshnatta, sem stefnir í helstefnu átt þar, magnast við samstillinguna, en meir hin illa stefna. Hinir einstöku hnetir sem skilningur vaknar á, þurfa að samstillast og verða samtaka, þá eru meiri möguleikar á, að þeir sigri helstefnuna. Þær frumlífsstjörnur, sem eu byrjaðar að skilja að samband er á milli stjarnanna, þurfa að samstillast og tengjast betur hverjir öðrum. Í þessum sólhverfum þar sem helstefnan er ráðandi, vit og þekking ófullkom:in þar, hefur þó á ýmsum stjörnum vaknað skilningur á eðli lífsins og samböndum þess. Á þessum hnöttum eru skyldir lifendur og þar sem eru lífstefnuhreyfingar, þurfa þær að verða sem best tengdar og samstilltar. Þessar frumlífsstjörnur og mannkyn þeirra þurfa að vita hver til annarrar og tengjast traustum og sterkum böndum. Slík tengsl þurfa að nást til þess að æðri mannkyn og vitrari geti fremur komið hjálp þar fram. Sú aflraun sem hinir æðri hafa á sig lagt í því skyni að bjarga frumlífshnöttum hefur borið þann árangur, að

vit hefur vaknað á sumum þeirra og hugsun um eðli lífsins. Sú aflraun sem á æðri stjörnum stöðugt er höfð frammi til að hjálpa hinum illa stöddu mannkynjum á þroskaleið, er óumræðilega stórkostleg.

Æðsti sigur þess kraftar er að hefja heiminn til fullkomunar, í sannleika að hefja heiminn til guðlegrar veru. Slík guðleg vera verður heimurinn þegar allir lifendur í öllum alheimi eru ein samstillt lífheild. Það er æðsta takmark alheimsins, þessi lífheild.

Þessi óumræðilega stórkostlega vera, sem í öllum alheimi er að leitast við að hefja hinar ófullkomnu byrjunarstöðvar lífsins til æðstu fullkomunar, menn sigrast á öllum örðugleikum og koma öllum á fullkomunarleið.

Allsstaðar munu verða möguleikar, og allsstaðar munu verða framfarir, og lífið megnugt þess að ráða fram úr hverjum vanda. Eiga mennirnir fyrir sér að verða sífellt æðri verur og möguleikarnir verða meiri og stórkostlegri sem fullkomnunin verður meiri.

Þegar heimur er lifandi heild og í fullkomnu sambandi er lífið almáttugt.

Óteljandi milljónir stjarna verða lifandi guð. Hver vetrarbraut og heimshverfi lifandi þáttur alsamstillts heims.

Almagnan alls heims og guðsamband allsstaðar ráðandi, Sannur sambandssigur verður það þegar vitið kemst fullkomlega fram á frumlífshnöttunum. Og sigur sem vissulega má kalla þess meiri sem það verður til þess að hægt verður að hjálpa mannkynjum þessum á rétta leið. Til þess að maðurinn komist á lífstefnuleið er alveg skilyrði að vita af sambandi við aðrar stjörnur og leitast við að fullkomna það. Það þyrfti að geta orðið sem sterkast og auðveldast samband á milli hnatta okkar, og það er mér og mínum vinum hér mikið áhugamál að svo geti orðið.

Þeir eru hér með mér nokkrir í stöð okkar og vildu þeir tala til þín fleiri þó að það geti víst ekki orðið í þetta sinn, en áður en langt um líður ætti það að geta orðið og munum við þá segja frá stjórn okkar og ýmsu hér og læt ég þetta þá nægja núna, vertu sæll.

Sveinn Haraldsson,

9. júlí 1972.

SAMBANDSTAL FRÁ FRUMLÍFSHNETTI

Burdlik, sæll.

Muntu vinur verða fróðari um okkar hnött, og við munum geta sagt þér margt héðan. Hér eru samankomnir með mér nokkrir vinir og við tölum um samband við aðrar stjórnur mjög, samband við stjórnur ýmsar, og við höfum mikinn áhuga á að samband við jörð ykkar megi verða sem sterkast. Það er mikill áhugi á að koma sem mestum fróðleik til ykkar og upplýsingum til þess að þið getið skilið, um okkar hnött og hagi hér sem gleggst.

Ég þarf mjög að geta sagt ykkur um starfsemi okkar og stefnu og hvernig til tekst, það sem er mjög þýðingarmikið að þið vitið. Það segi ég mínum vinum sem mjög er merkilegt, mun ég geta sagt ykkur það áreiðanlega. Skilja þurfa menn það, hve ákaflega þýðingarmikið sambandsmál:ð er og hvað þarf til þess að sambandsmöguleikar megi verða sem öflugastir. Tilveran er mjög stórkostleg og sambandsæðli lifenda mjög þýðingarmikið að sé sem skýrast skilið.

Milli stjarnanna á sér stað lífsamband, það er ekki lítið atriði að skilja það. Milli heilanna og tauganna streymir yfir geimdjúpið geislan. Á sér stað skynjan, sambandsskynjan, um algeimsdjúpið.

Almagnan efnisins lífsorku er að stefnt. Í sjálfri undirstöðu efnisins leynir sér ekki að vitið er að verki. Margir hugleiða það, að á sér stað margskonar geislun. Til vits stefnt með byggingu efnisins. Í margvíslegu sambandi vits og efnis, lýsir sér tilraun til að hefja það til æðra stigs. Sál efnisins, geislun efnisins. Í framvindu altilverunnar er hafning til samstillingar allra krafta heims og lífs. Að lifa er að yfirstíga takmörk hins líflausa heims. Að lifa er að samstillta efnið fullkomlegar og hefja það á æðra stig.

Stjórnurnar skapast við almögnun efnisins. Það er efnið sem vitsmunir lífsmagnanar samstillta. (Hér fór sambandið að verða mjög erfitt). Þróunarlögmálin, sannleikurinn, samböndin, vitið, allt skylt. Lögmálin skapast, billjónir hnatta verða geislandi heild. Í sólnanna skini, lýsandi máttur efnisins. Í sólgeislans afli er skapandi máttur guðlegs eðlis, orkan, lífsorkan.

Sambandið stirt og við höfum þetta þá ekki lengra. Vertu sæll.

Sveinn Haraldsson,

26. ágúst 1972.

Íslenskar bækur:

FÉLAG NÝALSSINNA, PÓSTH. 1159, RVÍK, SÍMI 40765
LÍFGEISLAÚTGÁFAN, PÓSTH. 722, RVÍK, SÍMI 41006

NÝALL I—VI,
—kr. 2000,00.

TIL ÞÍN.
Ljóðabók eftir Þorstein Jónsson á Úlfsstöðum.
Útg. 1956. Kr. 200,00.

DRAUMAR OG SVEFN,
eftir Þorstein Jónsson. Útg. 1975. Kr. 100,00.

LÍF ER Á ÖÐRUM STJÖRNUM
eftir Þorstein Guðjónsson. Kr. 100,00.

GUÐIRNIR Á SÍRÍUSI
eftir K. O. Schmidt. Þ. G. þýddi. Kr. 100,00.

MÁLÞING ÍSLENDINGA,
34 höfundar rita um ævi og störf dr. Helga Pjeturss.
Ritstjóri Þorsteinn Guðjónsson. Innbundið. Kr. 300,00.

BÆKUR Á ERLENDU MÁLI:

ASTROBIOLOGY.
Þorsteinn Guðjónsson. Kr. 250,00.

DREAMS ARE THE KEY TO THE COSMOS.
Þorsteinn Guðjónsson. Kr. 250,00.

LÍFGEISLAR,
tímarit, frá 1975. Hver árgangur kr. 150,00.

Pöntunum um ofanskráð
rit er veitt viðtaka í síma
41006 eða í pósthólf 1159
Reykjavík.

Verðskrá yfir Nýala

Verðskrá yfir Nýala dr. Helga Pjeturss. Útgáfan 1955.

NÝALARNIR allir, í skinnbandi, sex bindi, 1918 bls. Kr. 750,00

NÝALARNIR allir, í skinnbandi, sex bindi, 1918 bls.	Kr. 1.500
NÝALL, stakur, í skinnbandi, 515 bls. ... Uppseldur	— 480
ENNÝALL, stakur, í skinnbandi, 275 bls.	— 230
FRAMNÝALL, stakur, í skinnbandi, 275 bls.	— 300
VIÐNÝALL, stakur, í skinnbandi, 146 bls.	— 155
SANNÝALL, stakur, í skinnbandi, 250 bls.	— 230
PÓNÝALL, stakur, í shirtingsbandi, 408 bls.	— 380

NÝALARNIR allir, í shirtingsbandi, 6 bindi, 1918 bls.	— 1.320
NÝ ALL, stakur, í shirtingsbandi Uppseldur	— 385
ENNÝALL, stakur, í shirtingsbandi	— 180
FRAMNÝALL, stakur, í shirtingsbandi	— 130
VIÐNÝALL, stakur, í shirtingsbandi	— 120
SANNÝALL, stakur, í shirtingsbandi	— 175
PÓNÝALL, stakur, í shirtingsbandi	— 300

NÝALL, stakur, heftur	— 230
ENNÝALL, stakur, heftur	— 135
FRAMNÝALL, stakur, heftur	— 180
VIÐNÝALL, stakur, heftur	— 90
SANNÝALL, stakur, heftur	— 130
PÓNÝALL, stakur, heftur	— 230

ENNÝALL, stakur, heftur, frumútgáfa — 90
(Örfá eintök eftir).

Eins og sést á framangreindum verðlista eru Nýalarnir enn til í heildum, í *skinnbandi*, en upplagið af þeim er mjög til þurrðar gengið.

Af öðrum Nýölum, stökum, sem nefndir eru í verðskránni, eru af sumum aðeins örfá eintök eftir en af öðrum meira.

Bækurnar eru til sölu hjá:

FÉLAGI NÝALSSINNA,

Álfhólsvegi 121 í Kópavogi, sími 40765.

Skriflegar pantanir má einnig senda í pósthólf 1159, Reykjavík.

Þessi verð gilda frá og með 1. nóvember 1982, þar til önnur verð kunna að verða ákveðin.